

Molnár Attila Benedek

Ó-dunai elégiák

*„hat geboren lassen
(R. M. Rilke-nek)*

ich-Elek, du bist vonatfüty
ha meghalok, én a gemüt-
lich korsód, a töltött.
a túlfütött, szenvedő költőd.
értelmed verlasst nélkülem.

ecetbe mártott türelem
tűnik el velem. rímeim sarujába
bújva és bezárva a magányba
bársonyruhád az életem.

betonlepel: a városok
vánkosán gefallt mich
ahol lágyan rodin-edik
a végső gondolat – s ti mind
elpihenne alkonyatban, belém hasít
öled; az idegen kavicsok.

Jaj, mit teszel majdan Isten.
legalább hagyj, geboren lassen.